

[Lannung.]

politik, og som ikke sætter det over styr, som det er lykkedes at bygge op — hverken mere eller mindre.

Jeg skal hermed tilsige velvillig behandling af finanslovsforslaget.

J. M. Pedersen: Da retsforbundet for 2½ år siden gik med i regeringen, hvorved vi påtog os et medansvar for forretningen Danmarks drift, skete det naturligvis efter indgående overvejelser. Vi følte et ansvar, og vi følte, at den styrke, som vælgerne havde givet os ved det valg, der gik forud, også pålagde os at søge at få en medindflydelse på den politik, der skulle føres.

Gennem de mange år var vi gledet alt for langt i retning af en magtstat med kamp mellem særinteresser, klasseinteresser, med opdeling af befolkningen i grupper, vi var kort sagt ved at have en alles kamp mod alle. Nogle af de partier, der er repræsenteret i denne sal, mener sig kaldet til at varetage de store landbrugeres særinteresser, nogle de mindre landbrugeres. Nogle varetager arbejdernes og andre arbejds-givernes interesser. Nogle føler sig foranlediget til særlig at varetage handelens, andre fiskernes, og nogle synes, de specielt skal varetage kvindernes interesser. Vi var kommet ud i det stik modsatte af folkestyrets mening, som netop er at formå befolkningsgrupperne til at samarbejde og forstå, at den ene erhvervsgrænse er lige så nødvendig som den anden. Hverken arbejder eller arbejdsleder kan undværes, landbefolkningen er lige så nødvendig som bybefolkningen. Vi er alle tandhjul i samfundets store maskineri. Ingen kan påberåbe sig større betydning end andre, og derfor er det regeringens og lovgivningens opgave at skabe lige rettigheder, lige vilkår og lige muligheder for alle, og at styre forretningen Danmark under ligeligt hensyn til alle.

Det er mit indtryk, at den nuværende regering har haft evne til at drive forretningen Danmark fornuftigt. Det sidste par års gunstige udvikling, synes jeg, viser det med al ønskelig tydelighed.

Det er jo imidlertid finanslovsforslaget for 1960-61, vi har til behandling, og det er derfor naturligt at forsøge en sammenligning med den økonomiske situation, vi havde, da den nuværende regering trådte til, og den,

vi har i dag. I sommeren 1957 havde vi en — med et mildt udtryk — meget anstrengt situation. Ved sin tiltræden stod regeringen over for et reelt kasseunderskud på mellem 400 og 500 mill. kr. — det er det, der med et fint udtryk i det officielle sprog hedder et finansierungsbehov. Dette kasseunderskud var skabt af den umådeholdne udgiftspolitik, der var ført forud, hvor man på mange områder havde øget statens udgifter uden at tænke på noget så nødvendigt som, hvor dækningen af udgifterne skulle komme fra. Jeg behøver blot at nævne statslånstilsagn til byggeri, folkepension o. s. v., udgifter, som retsforbundet helt eller delvis havde modsat sig, men som man ved tiltrædelsen af regeringssamarbejdet tog et medansvar for at skaffe dækning for.

Lad mig i denne forbindelse nævne, at der er politikere i denne sal, der er så glade for begrebet forbrugsbegrænsning. Vi retsstatsfolk betragter det ikke som en politisk opgave at begrænse folks forbrugsmuligheder. Det er muligheder for forbrug, der er drivkraften for alt arbejde, og naturligvis begrænser man folks forbrugsmuligheder, når man tager pengene fra dem i skatter o. lign.

Retsforbundets begrundelse for at gå med til at udskrive såvel stabiliseringslånet som de afgifter, der blev pålagt og holdt uden for pristallet, var ene og alene at skaffe dækning for det kasseunderskud, som var skabt ved tidligere umådeholden politik. Der var enighed mellem de 3 regeringspartier om, at stabiliseringslånet og de afgifter, jeg netop har nævnt, skulle strække til. Vi ville ikke se nye skatter og afgifter i de kommende år. Der skulle sættes tæring efter næring, og økonomien skulle lægges sådan til rette, at udgifterne dækkedes af indtægterne. Her skal også nævnes den støtte til erhvervslivets yderligere trivsel, som gennemførtes med de love om forbedrede afskrivningsregler og skattefri investeringsfunds, der gennemførtes sammen med de ubehagelige love i den såkaldte juni-samling i 1957.

Det viste sig da heldigvis også, at der var set rigtigt. Der opstod en voksende tillid overalt i erhvervslivet, en tillid, der er stigende trods de såkaldte borgerlige partiers og politikeres krampagtige forsøg på at bilde folk det stik modsatte ind og fortælle dem, at det står så dårligt til